

Ježíšovo 1. kázání

2. Neděle v postu

1. čtení: Mt 18,23-35 ...*Tu ho pán zavolal a řekl mu: 'Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?' ...*

kázání: Lukášovo evangelium 4,16-30 *Všichni mu přisvědčovali a divili se slovům milosti, vycházejícím z jeho úst. A říkali: "Což to není syn Josefův?"*

Bratři a sestry,

dnes je druhá neděle v postu. Jak Vám to jde? Jak si užíváte této vzácné doby, jak využíváte této příležitosti k setkání se s Bohem, s tím, co v Ježíši Kristu je Boží? Jak já? Těžko.

Minulou neděli jsme zde společně přemýšleli a nechávali se oslovit začátkem Ježíšova působení, které tehdy na nikoho nezapůsobilo. Díky Bohu. Bylo to totiž o Ježíšově pokušení na poušti. No a tam nikdo nebyl, takže nebylo na koho zapůsobit. Teda pokud nepočítáme toho pokušitele. Na toho skutečně zapůsobil, odešel od něj pryč. Kdyby už tehdy Ježíš zapůsobil na lidi, tušíme, že by to bylo špatně. Musel by totiž přijmout ta pokušení. Získat moc a slávu. O tom ta pokušení byla a o tom samém to bude i dnes. Moc a sláva.

Chtěli byste je? Moc a slávu? Ne! Jistěže ne. My jsme přece pokorní křesťané. My chceme jen...co vlastně? Žít si ty své obyčejné životy a do ničeho nestrkat nos? No to doufám ne, na tom není křesťanského zholo nic. Žít si ten svůj malý, obyčejný život, do ničeho se neplést...maximálně tak se hodně modlit...to přenechte prosím pouštním poustevníkům...a nebo teda odejdete na poušť se modlit a postit a vybojovávat ty skutečné duchovní boje. Pokud tohle nemůžete nebo se Vám nechce, mně taky ne, pak teda je co řešit, je do čeho strkat nos, je toho spousta, co je třeba udělat. A pokud chceme změnit něco velkého, je třeba mít moc. A s velkou mocí přichází i velká sláva. A s velikou slávou přichází i veliká moc. Bratři a sestry, chtějte velikou moc a velikou slávu. Ne? No, vy už ji máte.

Ale teď pojďme k Ježíši. Je neděle, Ježíš je doma, v Nazaretě, tam kde vyrostl, mezi svýma. A jde do kostela a věřící ho vyberou, aby přečetl něco z Bible a něco k tomu pověděl. To je samozřejmě překlad toho, co se píše v evangeliu. Tam to byla sobota, Ježíš šel do synagogy a nedostal do ruky bibli, jen její část, svitek proroka Izajáše. Ale význam je stejný. Tak pozor, Ježíš kouká do Bible, vybírá, co by přečetl, všichni čekají...už o něm slyšeli, že jinde mu to šlo, že ho chválili, jak hezky umí povídat, kázat..jak umí chytit za srdíčko..tak uvidíme, co tady doma mezi svýma. Podle Lukášova evangelia je to první Ježíšovo veřejné kázání. Takže pozor... A přečte tohle: 'Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.' (Iz 61, 1-2)

A pak je v kostele ticho, že by se dalo krájet. Všichni mlčí a koukají na něj...co řekne. Co k tomu krásnému místu z Bible poví, čím nás pohladí po duši?

Pardon, tady musím to napětí na chvíli pozastavit, vlastně zrušit, a říci některým z Vás to, co tehdy všichni v tom kostele věděli a my už to možná nevíme. Izraelci totiž kdysi, na poušti, dostali od Pána Boha takový krásný dar. Vlastně to byl zákon. Říkalo se mu Léto milosti. Bůh věděl, že to v tehdejší společnosti tak nějak bude a často nebude fungovat. Že některým lidem se nepovede dobře, protože zas jiní lidi budou chtít, aby jim se vedlo příliš dobře a to i na úkor ostatních. No prostě že se lidi budou dostávat do dluhů, a to pak člověk mohl skončit i v otroctví. Nebo jeho děti. Taky že lidé budou přicházet o majetek, o půdu, která je měla žít a kterou dostali darem od Pána Boha. Prostě že přijde exekutor a vezme vám auto, kterým ale musíte jezdit do práce a vezme vám i barák po rodičích. A vy skončíte kdoví kde. A tak dostali Izraelci zákon, že každý 49. rok se všechny dluhy ruší, a každý člověk dostane zpět tu půdu, která na něj a jeho rodinu původně připadla. Všichni otroci budou propuštěni na svobodu, každý bude moci začít od začátku. Znovu, s čistým štítem, s čistým trestním rejstříkem. To je co? No to už je skoro jako v nebi. Každý 49. rok amnestie na všechny dluhy, průšvihy, exekuce, navrácení rodinného majtku. Chalupy a pole po rodičích. Krása. Takhle to mělo v Izraeli fungovat. A takhle to v Izraeli nikdy nefungovalo. Proč? Protože by to museli udělat všichni. Já odpustím všechny dluhy, všechno vrátím..a nic mně nezbude, protože ostatní neodpustí mně a nevrátí. A já skončím na ulici. Děkuju, nechci. A tak tenhle sociální a majetkový zázrak nefungoval. Byť to byl Boží zákon. A ze zákona se stalo

něco, co by se mělo, a z toho, co by se mělo se stala pohádka, že snad někdy přijde Pán Bůh sám a tohle zařídí. A nebo pohádka o nebi, kde už to fungovat bude.

Zpět do kostela, k Ježíšovi. Všichni čekají s otevřenou pusou. Co řekne? ...

""Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." nebo: „Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.“

Hmmm..Vlastně jo, to je hezký. Sice trochu krátký na kázání ale hezký. Že dneska by se to splnilo. Konec všech dluhů a exekucí, zase bych měl zase tu chalupu na Šumavě po dědečkovi, mně by banka odpustila těch 45 tisíc na kontokorentu, já už nemám hypotéku na dalších 23 let, já nemusím splácet auto, já už nedlužím na sociálním a zdravotním, já už nedlužím ty nedoplatky na plynu a elektrice, já nemusím tady sousedovi vracet těch dvacet tisíc, co mi půjčil. Jo, Ježíši, hezkys to řekl.

Ne, „Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.“

Jenže Ježíšu, to bys musel mít trošku jinou moc a slávu, abys donutil ostatní, aby nám smazali dluhy.

Ne, „Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.“

Počkat, jak dnes? Jediný, co já můžu, je odpustit dluhy ostatním. To jo, to můžu už dneska, jenže z čeho pak budu platit ty dluhy svoje? Tak takhle ne.

„Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.“ Lidi, vy můžete. Vy můžete odpouštět, promíjet, dávat svobodu. K tomuhle už tu moc a slávu máte. Máte moc odpustit. V Božích očích máte všechnu skutečnou slávu. Tak tomu jenom uvěřte a Léto milosti Hospodinovi se právě děje. Ted'. Právě ted' můžete být svědky příchodu Božího království. Sem do Nazaretu.

A právě v tuhle chvíli: Ne. Takhle ne. Nechce se. Místo toho: "Což to není syn Josefův?" A najednou se začne řešit něco úplně jiného. A s Božím pozváním ke svobodě, k odpuštění je konec. Začne se řešit, co je ten Ježíš vlastně zač, jak jsme znali jeho táta, jak jsme jeho samýho znali kdysi, když tu vyrůstal, jako malýho kluka co tu pobíhal po ulici v trenýrkách, a co ten nám tady bude vykládat.

Nechce se Bohu uvěřit, protože je to příliš riskantní. A nemám žádnou moc, nejsem tak slavný, abych donutil ostatní, aby jednali jako já. Celé je to o víře. O důvěře. Proto radši budu řešit něco jiného. Vždycky se něco najde. Třeba to, že Ježíš není žádný prorok, protože ho znám už roky.

Ale Ježíš to nevzdává. Počkejte lidi. Poslouchejte. Vždyť si to tady v kostele taky vyprávíte, je to z Bible. Jak ta vdova se Sidónu Pánu Bohu uvěřila. A to byla cizinka. Ani to nebyla Izraelka. A uvěřila, důvěřovala. Tak tím spíš můžete vy, Boží lid. A ten Náman, ten byl dokonce ze Sýrie. A taky Pánu Bohu uvěřil. Zkusil to. Tak tím spíš můžeme my, Boží lid.

Nejdřív chtěli lidé z té Boží nabídky milosti a svobody uhnout tím, že začali řešit, čím je vlastně Ježíš syn. A jaký byl za mlada. Ted' už se ho chtějí zbavit. A tak sáhnou k národovectví, k nacionalismu. My jsme Izrael. Co nám tady budeš povídat o nějakých cizácích a dávat nám je za vzor. My jsme Izrael...My jsme Češi. Čechy Čechům. Žádní Syřani, žádná milost, žádní uprchlíci. Ještě buďerš chtějí zrušit Benešovy dekrety.

"Když to slyšeli, byli všichni v synagóze naplněni hněvem. Vstali, vyhnali ho z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů. On však prošel jejich středem a bral se dál."

Ježíšovo první kázání mělo ohlas. A rovnou to mohly být Velikonoce. O tři roky dřív, v Nazaretě. Zabíli by ho. Jakto, že to nezafungovalo? Jakto, že mu neuvěřili? Vždyť to byl Boží syn, Bůh sám přišel mezi lidi, mezi svoje vlastní, mezi svoje věřící. A oni ho chtěli zabít. Protože neměl tu správnou moc a slávu.

Je druhá neděle v postu. 2019 po Kristu. A jasně, Ježíš byl pak ukřižován a vzkříšen, a byla mu dána veškerá moc na nebi i na zemi. A přitom je na tom dneska mezi námi úplně stejně jako tehdy v Nazaretu. Je bezmocný. Nemá tu správnou moc a slávu. Nemůže změnit ty druhé. Aby mi odpustili, aby mě přijali, aby mě pochopili, aby mi dali svobodu, aby mě měli rádi takového, jaký jsem. Jediná moc a sláva, kterou má, je ta, že ho můžu poslechnout já. Jediná moc a sláva, kterou dal mně, je ta, že já můžu odpustit druhým, přijmout druhého, pochopit ho, dát mu svobodu, mít ho rád takového, jaký je, odpustit mu dluhy.

Je druhá neděle v postu, L.P. 2019. Dnes se můžeme setkat s Bohem. A přijmout tu Ježíšovu bezmocnou moc jako Boží. Přijmout tu jeho neslavnou slávu jako Boží. Uvěřit a odpustit.

Amen